

lobogóztak fel. A földszinten füstös barlangok feketélnek; a házak úgy zsonganak a sok embertől, mint a vadméhfészek. Egy homályos oduban, karvastagságú rozsdás rács mögött, gyertyák égnek a véres szentkép előtt. Odébb magas, fekete kerítésfal vonul, amely ellenségesen vicsorítja vastüskéit. Egy rácsos kapun keresztül sárgatestű márványasszonyt látni sötétzöld bokrok között. És megint bérházak, romok, paloták, megint kápolnák, boltok, csapozékek. A távolságban recés ormú vártornyok, egyik a másik mellett, mint egy fölizgatott emberi gyülekezet fenyegető öklei; a párás láthatáron kupolák, kereszték, oszlopok, annyi oszlop, mint hajóárbcoc a kikötőben és templomtornyok erdeje. És egészen künn valami hallatlanul fantasztikus, elképzelhetetlenül kolosszális rom. És taliganyikorgás, üllöcsengés, számárordítás, veszedő basszushangok, mérges sipitozás... Néha bekondul egy harang, néha álmos trombita szól a távolból, néha énekhangok foszlányait hozza magával a szél. És a színek, vonalak és hangok hullámmzó és örvénylő tengerére komor, fenséges bíborpára borul, amelyben évezredek korhadó dicsőségének atomjai tüzelnek és ez mindent egybefoglal, kibékít, megaranyoz, fölmagasztal...

Ez már a legszebb zene, amelyet a magyar nyelv hangszeréből művész keze kicsalogathat.

Surányi Miklós.

A LOVRANAI KAPITÁNY

Bölcsője fáját itt faragták.
 Ó mégis oly hajó parancsnoka,
 Mely Lovranánál százszor elhalad,
 De Lovranában nem köt ki soba.
 Egy kürtjelet, egy hosszú kürtjelet,
 Búgó jelet a bús mélység felett:
 Szerelme földjének csak ennyit ad.
 És elhalad, és elhalad.

ELSÜLYEDT KÖLTEMÉNY.

Csillag esett az Adriába
 Cherso-sziget mögött.
 Legott lebuhtam én utána,
 Olyan kapóra jött.
 Most lent vagyunk a tenger fenekén
 Én meg a csillag, a csillag meg én:
 Ketteen együtt, egy halva született,
 Elsülyedt költemény.

Reményik Sándor.